

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 103. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277750064/facsimile.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

blege og svage Lemmer med Et stå dér midt i Skolegårdsens Lys, omtumlet af de hundrede ranke, sunde og velklædte Drengene — jeg, der knap fornåede at stamme deres Sprog, halvt i Skøgenes Dialekt og Slang, halvt i Eberhards tysk-danske, som han, de sidste Måneder før vi flyttede fra Pistolstræde, selv havde undervist mig i — som kunde de tusinde Skriftsprog og Bibelsteder, de hundrede Salmer og Varsler og Citater udenad, men ikke én Leg. Jeg, der kendte hvert Søm, hver Gulvflis, hver Lysskiftning i Kvisten i Pistolstræde, men ikke én Gade, ét Hus, én Vej i København, og som, selv i mine Drømme, så Menneskets verdslighedsfyldte eller himmelflyvende Hjærte, men knap havde set ét Træ, én Græsvold, ét Vand — jeg, der havde svimlet af Gru hin eneste Gang, jeg stod under åben Himmel.

Hvad jeg led, Doktor Lange og Frue, véd den, der kender Mennesket, at dets Hjærte er ondt fra dets Ungdom; at kun igennem Nederlagets Ydmygelse og Smærte, gennem Alderdommens Brøst og Bræk bliver det svagt og fromt ... at kun et Hav af vort eget Blod får os lært at skåne én Dråbe af Næstens.

O hvad har jeg set af menneskelig Ondskab! Den, der kommer så bagfra ind i Verden som jeg — der kommer dér fattig og uskon, svag på Legemets og Forstandens Kræfter, kommer der, ene som et nøgent Hjærte, er den, der lærer det usminkede Liv at kende. Jeg har set Menneskene, som de var, ti hvo behøvede at bære Maske for mig? Jeg var jo altid den underste. Og jeg har både i København og her på Øen, som De vil få at høre, set Mennesker, der var Dyrets Spejl. Men ... Herren være lovet, jeg har også set Mennesker, der var Jesus'. Mennesker, der ikke søgte deres Eget, Mennesker, der med Svaghed og Brist, var Jordens Salt, der gjorde Livet leveligt og forklarede Guds Langmodighed.

Mennesker har været kærlige mod mig, der intet kunde give igen, endmindre skade ... Tarves der mere Bevis for, at vi er af Guds Skød og skal vende hjem did igen? For disse Menneskers Skyld vil Gud skåne de andre og en Gang føre os alle frelst til sig.

Et sådant Menneske var jo først og fremmest Eberhard Sebastian Baden: sådanne Mennesker en Fader og

Datter, jeg ikke har kunnet nævne endnu, men snart må tale om, så sandt de mer end nogen blev mit Liv; et sådant Menneske Doktor Ørebro og måske mest af alle Jacobus Uz, Rovdyret og Helgenen; et sådant Menneske Lucie Camrath, og sådanne Mennesker De og Fru Ellen — Gud velsigne Dem — som vil være over at lytte til en gammel, fattig Mands stakkels, ligegyldige Liv, og endog siger, at det kan være Dem til Nytte og Glæde.

Hin stærke Guds Vin, Eberhard vilde, jeg skulde rumme, den havde jeg kun spildt, men hine dyreste Tårer på Jorden, Medlidenhedens uselviske Gråd — tro har jeg bevaret dem, der blev grædt over mig, og den skal jeg uspildt frembære for Herren på Dommens Dag, og kan hælde jeg, et af hans ringeste Kar, dog således kan blive et af de Vidner, Eberhard troede mig støbt til — ikke en Tordnens Søn, men en Tårernes Sen — ti jeg, som ikke har levet Livet, lærte Livet i dets Dyb at kende og kan for Herren vidne om dets Sår og Skrammer, men også om dets lægende Salve, vidne, hvad hans Skabning var. —

Om min Skoletid vil jeg helst kun tale lidt. Alle de, der var mine Lærere og ikke så til mig, men foragtede min Forsagthed og mit tunge Nemme, er jo nu for længst borte, og de fleste af dem, der var mine Kammerater og med mig fortsatte deres første Barndoms Lege med Tusser og Orme, er døde som hine. Og Gud Herren har set i deres Hjærter, at de vidste ikke, hvad de gjorde, så sandt som jeg forlængst har set det og glemt det og tilgivet det . . .

De rev mit fattige Tøj i Stykker, de knuste min Tavle og fyldte min Hue og min Lomme med Blæk og splittede mine Bøger for alle Vinde. De nåede mig, hvor jeg gemte mig i Legepladsens Hjørner, de spurgte mig om Husel i Pistolstræde, om Eberhard og min Moder, som Skøgen fandt på Trappestenen ved Færgelejet — og jeg begreb ikke, hvorfra de vidste det. De holdt mig under Posten, til jeg blev stiv og blå, og haglede mig til med Istumper og Snebolte.

Og Lærerne så det og trak på Skuldrene og lo, fordi